

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. V. Consilia perfectionis, quoad modum diligendi proximos sicut nos ipsos; & sicut Christus eos dilexit

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

item memini: non manducabo carnem in aeternum, ne fratrem meum scandalizem:
 non enim quisque debet querere, quod sibi soli est utile; sed attendere etiam
 debet ad aliorum utilitatem, ut quod lapsus causa, & scandali siue tempora-
 lis, siue spiritualis esse possit, remoueat; modò non sit ipsi necessarium, & ex
 obligatione incumbat. Sed hoc teste S. Thoma, aliquando cadet sub præce-
 ptum, aliquando tantum erit ex consilio. Exempli causa, qui in quadragesi-
 ma carnibus vesceretur propter necessitatem, cum alioquin species & color
 faciei necessitatem talem non prodat: si is iter faceret, vellet que in hospicio
 carnibus vesci; tenetur ex obligatione manifestare alijs suam necessitatem,
 & facultatem, quam ad id habet: ne videntes vescentem scandalizet. Si au-
 tem sibi persuaderet: aliquos non adhibituros fidem, quamuis id ipse dicat;
 ac propterea scandalum passuros, quod passiuum appellant, ex propria illo-
 rum malitia, quamuis, inquam, tunc, postquam de sua necessitate & faculta-
 te monuisset, liceret ei carnibus vesci: esse tamen tunc salubrius consilium,
 eo die abstinere: ne talem occasionem, etiam absque propria culpa, illis præ-
 beret. ita, enim S. Apostolus non accipiebat à fidelibus, in quorum gra-
 tiam laborabat, alimèta, quæ alij Apostoli accipiebant; *ne offendiculum*, in-
 quit, *demus Euangelio Christi*: ne scilicet aliqui id impingerent, & occa-
 sionem acciperent suspicandi: Euangelij prædicationem ex concupiscentia
 potius, quam ex zelo & charitate proficisci.

1. Cor. 9. 12

CAPVT V.

CONSILIA PERFECTIONIS, QVO AD MODVM

*Diligendi proximos sicut nos ipsos; & sicut Christus eos
 dilexit.*

EX DIC TIS Capite proximo satis liquet; quàm cupiat Christus D.
 N. eminere in suis discipulis mutuam dilectionem & amicitiam; siqui-
 dem talia præbuit consilia ad eius offendicula remouenda; sed nunc magis
 in particulati ostendemus admiranda perfectionis consilia, quæ in ijs modis
 continentur, quòs ipse expressit ad præceptum dilectionis proximorum
 implendum. Proposuit enim nobis ob oculos præclarissima duo ex-
 emplaria, quæ supra indicauimus, ex quibus excellentiam
 deducamus dilectionis, quam illis
 debemus.

Cap. 3.

§ I.

Quaratione dilectio sui ipsius regula sit dilectionis proximi.

a *Leuit. 19.*
17.

Mat. 22. 39.

Luc. 10. 27.

Rom. 13. 9.

Gal. 3. 14.

b *Mat. 7.*

12.

*Diligendum
proximus
sicut nos ipsi*

*Serm. 43.
de verbis
Domi.*

2. q. 25.

Art. 7. C. 1.

2. q. 19. a. 4.

9. Ethic. c. 4.

Diuiditur

amor.

Vbi supra

c. Psal. 110. 6

*Amor bo-
nus ordina-
tus.*

P R I M U M Exemplar, & modus proximos diligendi, exprimitur in præcepto legis naturalis: quæ habet: *2a dilige proximum tuum sicut teipsum* quod & renouatum; & approbatum, ac explicatum est in Euangelica lege: cuius sensus est: In dilectione proximi pro exemplari & amussi dilectionis eius, eam accipe, quam erga te ipsum habes; vt idem proximo velis, quod vis tibi ipsi; & vt Christus dixit: *omnia qua vultis, vt faciant vobis homines, & vos facite illis.* Et quemadmodum tibi ipsi non tantum vis ea, quæ sunt ad tuam conseruationem necessaria; sed multa alia ad solatium, commoditatem, ac delicias tuas; nec velles, alios nihil aliud præstare, quam quod ex præcepto & obligatione tepentur; sed cuperes aliqua alia ab eis addi; quæ tantum sunt ex consilio in tuum commodum: ita merito velle ac facere id ipsum debes erga tuum proximum: tunc enim eum, sicut te ipsum diliges. Sed quoniam in hac regula aliqua potest contingere deceptio: vt ea euitetur, supponendum est quod S. Augustinus circa eam monet, dicens, prius vide, si iam nosti diligere te ipsum; & tunc committis tibi proximum, quem diligas, sicut te ipsum. Si autem nondum nosti diligere te: timeo ne decipias proximum sicut te. Nam (vt S. Thomas, Aristotelis doctrinam sequens, ait) amor sui ipsius est duplex, Alter inordinatus & malus, qui proprius est peccatorum, diligentium in se ipsis, quod ipsi plures faciunt; exteriori scilicet hominem & carnem suam, quam habent cum bestiis communem; & quam interiori homini, & animæ, quæ Angelis assimilantur, præferunt. Et hic (ait S. Augustinus) non verus, sed falsus est amor, verum autem odium, iuxta illud Dauidis, *qui diligit iniquitatem, odit animam suam.* Nam odisse, est velle malè ei, quem odit: qui autem diligit iniquitatem, vult animæ suæ maximum malum, & miseriam inimicitiam scilicet cum Deo, & pœnam ipsam æternam. Ac proinde huiusmodi amor non potest esse exemplar eius, quo proximus est diligendus: sic enim eum diligere, esset, verè odisse. Alius est amor sui ipsius ordinatus, & studiosus; proprius bonorum & piorum, amantium in seipsis, quod ipsi plures faciunt, excellentiam scilicet interioris hominis, vitam suam iuxta rationis dictamen ducentes: in qua re homines superant bestias; suntque beatitudinis, ad quam fuerunt conditi, capaces. Et huiusmodi amor debet esse regula amoris erga proximum; nec ab eo est distinctus, quem ille erga se ipsum habere debet. Omnes enim probi, quæ tales sunt, eodem modo sancto quodam amore seipsum diligunt.

Quare

Quare idem erit, proximum diligere, sicut me ipsum diligo; & ipsum diligere, sicut se ipse diligit: hoc est, sicut ipse merito debet se ipsum amare; & ut decet, æquumque est, ut ego me ipsum diligam. Hæc omnia confirmat explicatque Angelicus Doctor adductis quinque circumstantiis, quas Philolophus veræ amicitiæ tribuit, quarum multæ sunt ex solo consilio, ut perfectio dilectionis excellentior sit, & præstantior.

PRIMA circumstantia est, quod velit sibi, suisque amicis ipsum esse & vitam collocando spirituales animæ vitam in primo loco; corporis verò in secundo, quatenus hæc conducit etiam ad vitam spiritus. Cum enim anima sit immortalis, corpus verò mortale, ratio ipsa docet, animæ bonum corporis bono esse præferendum. Ex quo fit, ut verus amor, sibi ipsi suisque proximis, ea bona velit, quæ ad vitæ conservationem & perfectionem conferunt. Præcipuè autem vult ipsas virtutes, quæ sunt vera animæ bona, quibus æternæ vita comparatur; & etiam temporalia in eo gradu, quo expedit, absque detrimento virtutum. Sed quoniam verus amor non sistit in bonis affectibus ac desiderijs, sed peruenit etiam ad ipsa opera: idè & sibi, & suis amicis hæc bona procurat per media, ad ea obtinenda proportionata. Et quemadmodum amor, quem quis habet ad se ipsum, sollicitum illum red- dit ut proprium bonum acquirat; impediatur verò, & reparatur quoduis malum: ita amor proximi eundem impellit, ad procurandum proximi commodum, & auerendum eius damnum, & cum adest, opportunè reparandum. Ac propterea S. Augustinus dixit: eum, qui alterum diligit, & corpori & animæ eius bene facere. Corpori enim applicat medicinam, animæ verò disciplinam: quasi clarius diceret: corporis eius necessitates reparat, exhibitis corporalibus misericordiæ operibus; animæ verò, exhibitis operibus spiri- tualibus: tribuens illi modò hæc, modò illa bona: ed quòd huiusmodi beneficij amicitiæ conseruetur, & perficiatur. Operibus ipsis quarta circum- stantia & indicium additur iucunda & grata conseruatio, quam dilectio efficit erga proximum dilectum. Iustus (ait S. Thomas) seipsum, ut oportet diligens, libenter secum ipse versatur, intra cor suum ingressus, vbi bonas cogitationes inuenit honorum præsentium, memoriam præteritorum, & spem futurorum: in quibus cum magna animi voluptate persistit. Et eodem modo delectatur, certis temporibus, agere cù suis amicis; de huiusmodi rebus agens, quæ animarum præcipuè bonum promoueant; & in ijs, quæ ad corpus spectant, subleuentur. Denique verus amor magnam adfert secum & cum suis proximis concordiam. Sanctus enim sui ipsius amor nullam intra se ipsum discordiam admittit, ut aliqua velit inuicem contraria, aut repugnan- tia: sed totam suam animam ad solam rem vnã deducit, hoc est, quam ratio dicat, & ipse Deus præcipit: & eodem modo amor proximorum con-

Circum-
stantia boni
amoris.

X.

2.
Velle anime
vitam.

3.
Amoris sig-
num est o-
pera bona
præstare.

Lib. de Me-
ribus Eccl.
cap. 27

4.
Circum-
stantia a-
moris iu-
cunda con-
seruatio.

5.
Indicium a-
moris con-
cordiæ.

d. Rom. 12. 15
2. 2. 9. 29. n.
1. 3.
Perfecta pa-
cis duplex
vno.

c. Ioan. 14.
27. 28. 20.
9.

Homo seip-
sum primo
bene amat.

Tract. 6. c.
10. f. 10.
hac traden-
tur.
Cap. 4.
quibus cha-
ritas proxi-
mi innotef-
cat.

i. Rom. 13. 9.

cordiam efficit cum illis in rebus licitis & honestis; ita vt eorum affectibus ac desiderijs sese accommodet, *d. flens cum flentibus, & gaudens cum gaudentibus.*

QVARE Angelicus Doctor ait: perfectam pacem duas complecti vniones, alteram inter ipsius hominis appetitus, ita vt qui sunt carnis, in quibus passiones eius existunt cum superiore spiritus voluntate componantur: nō quod nō super sit aliqua inter eos dissensio; sed quod ipsius inferioris appetitus affectus cum superiore concordet, & hic cum Deo. Et hæc vnio effectus est veri amoris sui ipsius. Nam qui serio se ipsum amat, diligenter studet, vt caro spiritui; passiones vero rationi; & omnis simul Deo subijciantur. Et hinc secunda oritur vnio, quam generali nomine concordiam appellamus, quando scilicet vniuscuiusque voluntas cum aliorum voluntatibus in rebus licitis concordat, suntque quasi vnus in hoc, vt eadem bona omnibus velint. Et tam diu secunda hæc vnio perdurat, quam diu prima. Ordinarie enim nemo vnionem cum suo proximo abscondit, nisi prius eandem secum ipse, & cum Deo absceiderit: quare si hæc integra & indiuisa permanferit, altera non absceidetur. Ac propterea Christus D. N. bis Apostolis suis dixit: *et pacem relinquo vobis, pacem meam do vobis*; & iterum post resurrectionem bis eisdem salutans dixit: *pax vobis*, sic ostendens, quam cuperet, eos habere duplicem hanc vnionem, in qua pax integra amorque perfectus consistit. Hęc omnia complectitur regula & lex proximum diligendi, sicut te ipsum: quam summo studio obseruare debes, ita vt in duabus illis rebus, quas hoc præceptum complectitur, excellere studeas. *Primum*, vt te ipsum vero illo amore diligas, quo Deus vult; & ad quem ipsa charitas te impellit, procurando pacem & vnionem cum te ipso; & passiones mortificando, quæ eam lacerant; & bellum indicendo vitioso tui ipsius amori, quem proprium appellamus; ex quo dissensiones oriuntur interiores, quæ postea exteriores efficiunt.

DEINDE studere debes, vt excellas, in reliquis, sicut te ipsum, diligendis, ita vt summam cum eis vnionem pacem, & concordiam colas; sublati omnibus discordiæ occasionibus, etiam cum aliqua tui iuris iactura, vt supra est dictum: & fouens, quod in te erit, amicitiam & vnionem cum eis, verbis & rationibus iucundis; beneficijs, donisque gratuitis; & operibus misericordiæ corporalibus & spiritualibus; & orationibus ac suffragijs Deo pro eisdem oblatis. Quatuor enim hæc sunt ligæ, quibus amoris ignis fouetur; & oleum, quo lampadum eius flammæ aluntur, & bitumen, corda ligans & astringens: & eisdem ad perfectionis culmen petuenies: nam (vt Apostolus dixit) omnia præcepta, imò & consilia, legisque documenta, quæ ad proximorum bonum diriguntur, in hoc verbo instaurantur: *Diliges proximum tuum sicut te ipsum, plenitudo ergo legis est dilectio.*

§. 2. Ratio diligendi proximos sicut Christus eos dilexit.

Quæ hæcenus proximos multò melius intelligentur, si exemplar secundum multo præstantius inspiciamus, eius dilectionis, quæ Christus Dominus in Evangelica sua lege proposuit: dicens suis discipulis: a mandatu novum do vobis: ut diligatis invicem, sicut dilexi vos, quasi dixisset, respicite diligenter amorem meum erga vos eumque; tanquam exemplar & amissim eius accipite, quo vestros proximos diligere debeatis. Cõsistit aut hoc præcipue in alijs quinque circumstantijs, quas iure optimo sancti Patres comendant. Primum quemadmodum Christus discipulos suos, non ob eorum merita, sed ex sola bonitate sua prius eos dilexit, quæ id ipsi essent promeriti: ita ait S. Chrysostomus proximos tuos diligere debes, non innitendo præcipue eorum meritis; sed eos amore tuo præveniundo, quamvis talem amorem non promereantur: amandi siquidem sunt, eò quod sint opus Dei, filijque eius precioso sanguine redempti; cui valde placet, ut ita illos diligas, & ipse hoc promeretur, ut etiam eos diligamus, qui per se ipsos eo amore digni non sunt. Deinde quemadmodum Saluator noster discipulos suos dilexit, cupiens eis præcipue cælorum regnum; suaque gratiæ bona, & perfectionem Evangelicam: quæ posita est in perfectissimæ eius vitæ imitatione: ita ait S. Augustinus debes eos diligere, cupiens omnibus præcipue bona gratiæ & gloriæ. Quod si sis religiosus aut ad maiorem perfectionem contendas: optare debes fratribus tuis eorundem bonorum excellentiam: ut similiores evadant cælesti suo Magistro, qui suum amorem etiam in eo ostendit quod ob suorum discipulorum utilitatem & commodum, obtulerit se ad iacturam faciendam bonorum fortunæ, honoris, solatiij, ac vitæ ipsius: ad cuius imitationem, ait S. Cyrillus, offerenda esse bona fortunæ, honorum ac deliciarum; imò & ipsa vita, si opus erit, propter spirituale proximorum bonum: quos pluris quisque facere debet, quam propria temporalia commoda. Et hæc est suprema dilectionis perfectio, ad quam viri religiosi ac perfecti aspirare & contendere debent Nam (ut S. Chrysostomus perpendit) agens Christus Dominus cum seculari quodam homine de perfectione, ei dixit: *si vis perfectus esse; vende omnia, quæ habes, & da pauperibus*: agens autem de eadem perfectione cum Apostolis, qui iam erant in ipso perfectionis statu, dixit: *ecce hoc est præceptum meum, ut diligatis invicem, sicut dilexi vos: maiorem hac dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis*. Atque si dixisset: in hoc supremum amorem ostendetis, quem invicem habere possitis, si non solum fortunas, sed ipsam quoque vitam pro vestris fratribus obtuleritis, sicut ego meam pro eisdem offero.

Hinc quarta circumstantia, aut similitudo oritur, quod quemadmodum Christus Dominus discipulorum suorum miseras, ac debita peccatorum in se ipsam suscepit, ut eos exoneraret, & ab omnibus debitis liberaret, iuxta illud Scri-

1. Ioan. 5. 34
et cap. 15. 12

Vide Toletum
in c. 12. 5. 10.

1.

Hom. 71. in
Ioan.

Christus A-
postolos di-
lexit ex sola
sua bonita-
te.

2.

Omnia op-
tima proxi-
mo petamus.
Tract. 83. in
Ioan.

3.

Christus o-
mnium in-
firmitatem facit
pro Aposto-
lis.

Lib. 9. in Io.
cap. 23.

Hom. 32. in
1. ad Cor.

1. ad Cor.
1. ad Cor. 13. 2

1. ad Cor. 13. 2

4.

d Isa. 53. 4.
et. Pes. 20.
24.

f Gal. 6. 2

Onera
proximo-
rum feren-
da suble-
uando vel
uonendo.

Regul. 177.
et 178. ex
Breniar.

ad Rom.
15. 2.

Proximo in
bono placere
bonum est.

ptura S. d. verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portauit: & posuit Dominus in eo iniquitatem omnium nostrum: & peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum: ita & nos proximorum nostrorum onera tollamus, vt eos subleuemus; & sic amorem nostrum erga eos ostendamus, secuti regulam, & documentum Apostoli dicentis: f. alter alterius onera portate, & sic adimplebitis legem Christi, iubentis, vt vos inuicem diligatis; sicut ipse dilexit vos, & onera vestrorum proximorum tollatis, sicut ipse vestra tulit.

Et quoniam hæc onera valde sunt varia, & quædam spectant ad corpus, alia ad animam; quædam ad ingenium & mores proximi, alia ad statum & officium eius; perfectus amor impellit, vt quisque aliorum onera portet eo modo, quo potest, vt illi subleuentur: visitando, & ministrando ægrotis; consolando, & adiuuando eos, qui sunt in aliqua tribulatione, ac uehiles; & sustinendo patienter irascentes, & immorigeros; corrigendo beneuolè peccantes, porrigendo manum lapsis, vt è peccatis resurgant: quantum ad hæc præstanda necesse sit, multas pœnas & labores subire, vt illi subleuentur, & exonerentur: Aduertit tamen S. Basilius vocabulum illud græcum *Bastazin*, quo S. Apostolus in ea sententia vsus est, interdum significare, portare alterius onera, imponendo illa sibi; interdum verò exonerare & auferre illa, vt qui premebatur, exoneretur; onera igitur peccatorum secundo hoc modo sunt portanda, agendo scilicet per correptionem, admonitionem, consilium bonum, & exhortationem: vt ea deponant, & vitam suam emendent. nunquam tamen alienas culpas in nos suscipere debemus, nisi summum, vt pro eis satisfacimus ieiunijs, & alijs operibus, quæ pœnam nobis aliquam adferant. Et quo maior est facultas se inuicem diligentium: eò charitas impellit magis, vt alter alterius onera portet, vt idem Apostolus dixit: *g. debemus autem nos firmiores, imbecillitates infirmorum sustinere, & non nobis placere. Vnusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum ad edificationem. Etenim Christus non sibi placuit, sed sicut scriptum est: Improperantia a me properantibus tibi ceciderunt super me.* Supponit autem Apostolus in hac sententia, esse in Ecclesia alios alijs fortiores, tam in corporalibus, quàm in spiritalibus; & euenire posse, vt, qui hodie sanus est, cras infirmetur; & qui hodie spiritu est fortis, alio die deprehendat se imbecillum; & qui nunc est quietus & pacatus, postea turbetur ac tentetur. Exigit ergo lex charitatis, vt qui sani & robusti sunt, compatiantur infirmis & debilibus; iuuentque onera portare, quibus premuntur, ne omnino succumbant; cogitantes, se cras fortè in aliqua necessitate futuros, & opus habituros ad alijs adiuuari. Vt autem ingentis ad eò boni impedimentum ex ipsa radice euellatur, ait Apostolus, *ne nobis placeamus*: quasi semper quærentes, quæ nos delectent ac recreent; sed assuescamus etiam aliquid ferre, quod nostro appetitui displiceat, ac repugnet; & studeamus fra-

tribus

tribus nostris placere, duplici seruata conditione: altera, vt placeamus in bonum, ita vt materia sit bona, decens, eiusque status cōditioni conformis, non proculcata lege Dei, aut æquitatis regula, quò illis placeamus: hoc enim non charitatis, sed carnalitatís opus esset. Altera, vt sit in adificationem, eius scilicet ac nostram; ita vt inuentur in ijs rebus, quæ illis adferent vtilitatem; & eo modo, vt & illi, & omnes ex nostra charitate ædificentur, nosque ex bono opere proficiamus, ob sanctum finem, quem in eo præstando respiciamus. Ad enim discimus ex amore ipsius Christi D. N. qui non sibi placuit, nec quòd palato suo ardebat quæ sicut; sed quòd suis fratribus bonum erat, & expediens; imponens humeris suis illorū mala, à quibus eos liberaret, iuxta illud Dauidis: *h opprobriū in exprobrantiū tibi ceciderūt super me. vñtur autē verbo opprobriū, eò quòd non censeatur aliquid magni esse, quòd aliorum onera quis portet, cum ex eo aliquem honorē acquirat; sed illud præclarior, quòd etiam cum proprio contemptu & opprobrio illa portet: ostendens in hoc propriam humilitatem, & patientiam, quæ sunt humeri charitatis, ad huiusmodi onera portanda. Ad quòd exhortatur idem Apostolus, dicens: cum omni humilitate, & mansuetudine, cum patientia supportate inuicem in charitate, solliciti seruare vnitatem spiritus in vinculo pacis.*

Nec tamen existimare debemus, charitatem impellere nos ad onera proximorum portanda, vt & ipsi nostra portent: hoc enim esset non sinceri, sed quæ sua sunt querentis: quòd nõ bene conuenit cum perfectione charitatis, nec cum amore Christi D. N. qui omnium onera portauit, nullo ipsum ad sua propria portanda adiuvante, nam ipse dixit: *torcular calcasi solui, & de gentibus non est vir mecum, circumspexi & non erat auxiliator, quasiui, & nõ fuit, qui adiuuaret. Iustitiam, qui simul contristaretur, & non fuit, & qui consolaretur, & non inueni, vt ita intelligatur, perfectum amatorem paratum esse ad aliorum onera portanda, etiam illis non adiuvantibus in portandis proprijs; quare, quòd in se est, Christi quidem legem ipse implet, quamuis alij non impleat.*

OB SIGNEMVS tandem amoris Christi erga nos excellentiam cum eo, quòd S. Iohannes dixit: quòd suos dilexerit in finem, vitæ scilicet suæ, cum summa instantia ac perseverantia, maiora semper amoris sui præbens indicia: & in cœnaculo, vbi vltimus fuit eorum conuentus, maxime illum ostendit, cum quatuor illis circumstantijs paulò ante indicatis: operibus scilicet, donis, rationibus, & orationibus, quæ omnia amoris & vnionis erant plena. Ibi enim valde familiariter & blandè eorum pedes lauit; dedit maximum, quòd potuit, donum, seipsum scilicet sub specie cibi, ad insinuandum intimam, quam cum eis habere cupiebat vnionem, loquutus est tenerrimè; grauesque adduxit rationes, ad eos consolandos, animandos, & persuadendam mutuam inter se vnionem; & pro eisdem orauit instantissimè, eandem pro

Operari in adificationem proximi bonum est.

h Ps. 68. 10.

i Eph. 4. 2.

Remuneraciones non querenda in bono opere.

k Isa. 63. 3.

l Ps. 68. 23.

m Ioh. 13. 30.

Christi beneficium Apostolus in cœna præstauit.

eis petentis vnionem, vt postea videbimus. Et omnia hæc complectitur insignis illa eius sententia: *n exemplum dedi vobis, vt quemadmodum ego feci vobis, ita & vos faciatis*: quasi illis dixerit: à me discite amorem, quo vos inuicem diligatis; quem ostendatis in operibus exhibendis, in largiendis donis, in bonis verbis proferendis & in orationibus instantibus & fundendis; & amplectendis reliquis consilijs, quæ vobis proposui. Hæc celsissima est perfectio, ad quam Catholicæ Ecclesiæ filij merito debent aspirare. illa enim est amoris schola, domusque vnionis, quemadmodum fuit sacrum illud cœnaçulû, in quo Christus D. N. cum suis Apostolis erat. Verum quidem est, etiam Iudam proditorem ibi fuisse, qui tamen non erat alijs vnitus, redemptore id ipsum pernitente, vt sic magis amoris sui summa præstantia manifesta- retur, cum proprium hostem ad eum dilexit, & familiariter ac blande tractauit: nobisque daret exemplum eius, quod erga nostros agere debeamus: quemadmodum in proximo capite fusius explicabitur.

CAPVT VI.

CONSILIA PERFECTIONIS circa modum inimicos diligendi.

Homo assimilatur se-
raphinis per
dilectionem
inimici.

a Iſai. 6. 2.

b Luc. 6. 27.

c Mat. 5. 44.

d 1. Io. 3. 18.

2.

S. Tho. 2. 2.

q. 25. a. 8. c.

9. q. 9. 1.

a. 8.

c Mat. 5. 44.

VM Saluator noster vocari voluit *magni consilij Angelus*, visus est aspexisse ad consiliura, quod dedit, diligendi inimicos; quod per excellentiam meretur *magni consilij* nomen; in eo enim splendet præ alijs feruor charitatis. Reliqua consilia homines faciunt Angelos, hoc autem facit Seraphinos, hoc est ardentibus; ad eum enim amoris igne ardent, vt supra naturam suam volent a *sex alis*, sicut *Seraphini*, quos vidit Iſaias: scilicet feruentibus charitatis actibus, quos noster Saluator nobis commendat, non solum erga amicos; sed etiam erga inimicos: quod expressius adhuc apud Sanctum Lucam declarauit, dicens: *b vobis dico, qui audiu, dilige inimicos vestros*, non solum hoc dico Apostolis ac discipulis meis, sed omnibus etiam, qui audire & recipere volunt doctrinam meam, *c dilige inimicos vestros*. Et paulo post eandem sententiam repetit, desiderans, amorem hunc profundius in anima radicari: vt intelligatur, non debere esse amorem d *verbo aut lingua tantum*, aut solum interiorem; sed etiam exteriorem, qui ostendatur *in opere*, & *veritate* absque fictione vlla; & nominatim in hisce sex operibus, quæ sunt tanquam sex consilia excellentissimæ perfectionis. *Primum est pro eis ORARE*: vt Dominus noster det illis bonum illud, quod eis expedit, *e orate*, inquit, *pro persequentibus & calumniantibus vos*. Nec dixit solum, *pro ijs, qui vos sunt persequuti*, sed *pro ijs, qui nunc persequuntur*, &

calum-